

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการอาศัยวิสามัญฆาตกรรมที่อ้างสถานะการลงทัณฑ์ พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมและการลงทัณฑ์ในสังคมไทย โดยจะแบ่งออกเป็นส่วนๆไป

ผลการศึกษาพบว่า ไม่เพียงแต่ความหมายของ "คำ" (category) ว่า วิสามัญฆาตกรรมที่อ้างสถานะการลงทัณฑ์และการลงทัณฑ์ จะถูกสร้างขึ้นผ่านการผลิตซ้ำความจริงของอาชญากรรมของผู้อื่น เพื่อหมายความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปในอีกลักษณะว่าไม่ได้เป็นอาชญากรรม หากแต่ในแง่ของเทคนิควิธี ทั้งคู่ต่างก็อำพรางอาชญากรรมของปฏิบัติการหรือปรากฏการณ์ (phenomenon) เอาไว้ พร้อมๆ กับเปิดเผยอาชญากรรมของผู้อื่นเพื่อเพิ่มอำนาจให้กับองค์ประธานผู้ลงทัณฑ์ (punishing subject) ไปด้วยในเวลาเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ นอกจากในระบบการก่อร่างตัวตนที่ขึ้นต่อทั้งคู่จะต่างก็ถูกสร้างขึ้นจากอาชญากรรมเหมือนกันแล้ว จุดตัดที่สำคัญที่สุดของ "คำ"ว่า วิสามัญฆาตกรรม อาชญากรรม และการลงทัณฑ์ก็อยู่ที่ปริมณฑลของอำนาจเป็นสำคัญ ทั้งนี้ก็เพราะว่า อำนาจจะเป็นตัวตัดสินว่า ปฏิบัติการ หรือว่าปรากฏการณ์เดียวกันใด เป็นอาชญากรรม หรือการลงทัณฑ์ ที่ไม่เพียงแต่จะทำให้อำนาจแห่งการลงทัณฑ์มีความเป็นอาชญากรรมอยู่ในตัว เพราะสามารถบันดาลให้ใคร "ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา" อย่างมีอำนาจได้ หากจะยังสามารถอาศัยอำนาจที่อ้างสถานะที่ว่าไปประกอบอาชญากรรมอย่างมีอำนาจได้อีกด้วย

เพราะเหตุดังนั้น วิสามัญฆาตกรรมที่อ้างสถานะของการลงทัณฑ์ จึงไม่เพียงแต่จะชี้ให้เห็นถึงอาชญากรรมของตัวเอง เพราะเป็นการ "ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา" อย่างไร้อำนาจ แต่ก็กลับผลิตอำนาจในทางอาชญากรรมขึ้นมาด้วยในเวลาเดียวกัน หากแต่ที่สำคัญ ก็คือการชี้ให้เห็นว่า ถึงที่สุดแล้ว ทั้งอาชญากรรมและการลงทัณฑ์ก็เป็นปรากฏการณ์และ "คำ" เดียวกัน ตราบเท่าที่ไม่มีอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้อง